

מונה מתוך תשע הרקדניות היפאניות, המופיעות בימים אלו בקירקס היפאני בתל-אביב, משתכרות בצורה זו למחייתן. מצבה של התשיעית המור יותר: כל חודש שהיא מופיעה בקירקס — היא מפסידה כסף. הרבה כסף. למען הדיוק — כארבעת אלפים דולאר. זוהי בערך הכנסתה החודשית של ג'ון קירומיץ היפאנייה. לא כאן, ביפאן, כאן, בקירקס, היא משתכרת בערך כעשירית מסכום זה. כי היא באה —

מיפאן בלב שבור

מה את לימודיה המליצו עליה מוריה בפני אחת מחברות-השידור הגדולות. כך הגיעה ג'ון למסך הקטן. תוך חצי שנה הפכה כוכב ידוע, אלילתם של מיליוני צופי-טלוויזיה.

★ ★ ★

"העניין מת"

היא היתה כמוכן מבוקשת ביותר בין הזאבי המעמד העליון בטוקיו — אבל נדמה לי שבדברים האלה אין הבדל בין יפאן לישראל, היא אומרת בחיור. "זה תלוי איזה סוג של בחורה את. נכון שאני מה שנקרא נערתי-זוהר — אבל אני גורא טיפוס של יושבת-בית."

וכך היא יושבת בית — עד שהתאהבה סוף-סוף. היה זה בפסנתרן מנצח-תזמורת. אפילו כאן, בישראל, בחצי השני של העולם, היא מסרבת לנקוב בשמו. הוריה שפחו — על אף מעמדו הנמוך של הבחור. "זה די מובן", היא מושכת בכתפיה, בחיור נבון קצת. "אחותי, הצעירה ממני בשנתיים, כבר נשואה ויש לה ילד, ואני רק שרה ושרה כל הימים ולא עושה כלום."

ג'ון התארסה, והאהבה ליבלבה במשך חצי שנה. ואז השתבש משהו. ג'ון מחייכת חיוך יפאני, מסרבת לפרט מה קרה. "ה' עניין מת."

האהבה הנכזבת שלה פגעה קשות בי יפאנייה האצילה. כשבועיים לאחר זאת

ג'ון קירומיץ' בת ה-26 היא אחת ה-150—200 דולר לערב, מסתפקת ב-25 ימי עבודה לחודש.

לפני כמה חודשים היא השאילה לאחיה את אחת משתי מכוניות-הספורט היקרות שלה. האח עצר בכניסה למועדון-החילה ש' הוא בא לבלות בו, ביקש, כמינהג המקום, מהשוער להחנות אותה. השוער, שלא ישב מימיו במכונית הנדירה, נגע בדושת-הבגנון — והניק אותה ישר לתוך משאית חולפת. המכונית הקטנה נהרסה כליל. ג'ון עבדה בחודשיים הבאים 30 יום בחודש — וקנתה מכונית חדשה.

★ ★ ★

זמרת-צמר

כיצד הגיעה זמרת-הצמר וכוכבת הטלוויזיה מטוקיו לקירקס היפאני? כי מיקרה, בגלל שיחת טלפון, ואהבה ניכזבת. ג'ון, שנולדה למשפחה בת המעמד העליון, למדה ריקוד וזימרה כבר מילדותה. כי חלק מן החינוך המסורתי המוענק לבנות-האצולה ביפאן. אביה עומד בראש החברה הגדולה ביותר לייצור פורמייקה ביפאן, משתכר כשמונת אלפים דולר לחודש. כספיהמה את הגימנסיה, נרשמה לבית-ספר "אויס'קה" — הגדול בבתי-הספר לבלט. שם למדה חמש שנים תמימות — לא רק בלט, אלא גם ריקוד מודרני וזימרה, כאשר סיי

ג'ון קירומיץ'

רק שאלה של כסף — הוא מקבל עשרה אחוז מהכנסותי, מסבירה ג'ון. "זוהי כי עיקר שאלה של מעמד. אבל הוא הבין אולי, ולא רק שהסכים — הוא אף זנח את עסקיו האחרים, הצטרף איתי לסיוור." ג'ון השאירה אחריה את 50 זוגות נעלי האביב שלה (כל עונה אני קונה לי 50 זוגות נעליים, מפניים, סנדלים, מה שמתאים לעונה), את שמלותיה ("איני יודעת ללכת עם פיאה לבנה, זה פנטסטי") — ומופיעה פעמיים באתר בגד", את 20 ה' פיאות הנזכרות שלה (ביחוד אני אוהבת הצטרפה לקירקס. היא לקחת איתה רק את סמל המעמד שלה — קימונו קלאסי, רקום זהב, שרק בנות-מעמדה רשאיות ללבושו, ושמחירו 2800 ל"י — לא כולל את האכנס, העולה 1600 ל"י נוספות.

★ ★ ★

"מי האידיוט?"

ליום לפני מועד צאתם מיפאן, התפרסמו בעיתוני טוקיו הסיפורים על התקריות בי טואן, מודאגת, התעניינה ג'ון אצל אשימו-טו: "האם זה לא בישראל, ששם אנחנו צריכים להיות בדרך לאירופה?" האמרגן ה' נבון נאלץ להודות בעובדה. אמאנו, שדאג לשלום הנכס היקר ביותר שלו, העלה פיק פוקים בקשר לכדאיות הנסיעה לאותה ארץ מסוכנת. אשימוטו הריץ מיכרקים בהולים לארץ, וכה לחשובה חר-משמעית מאהרן ברמן, האמרגן הישראלי שהביא את הקירקס לישראל: "אמאיה אידיוט שמעת זאת? נקר' דה. סוף."

★ ★ ★

הפסד? לא, רווח

יכך היא מופיעה עתה בישראל, אחת מתשע יפאניות אלמוניות. מכאן היא תנ' דוד עם הקירקס הלאה, לאורכה ולרוחבה של אירופה — ותחזור עימו לטוקיו. "אני חושבת שבחרתי בדרך הנכונה, היא אולי מרת. "אני חושבת ששינוי המיסגרת וה' אווירה ירפאו אותי. זה היה לי שוק לבוא לכאן, כשאני מפנה לארץ מוכת-מלחמה, וגילתה שהחיים פה-כך נורמליים, כאילו אתם חיים ביפאן — למרות שמסביבכם מיליונים אויביים. כשאת נתקלת בדברים כאלו, ה' בעיות האישיות שלך מתחילות לקבל משקל שונה. אני חושבת שכשנחזור לטוקיו, אוכל לא רק לחזור לחיי הקודמים, אלא אהיה גם — למרות ההפסדים הכספיים שלי — עשיר' רה יותר."

ישבה יום אחד במשרדו של אמרגנה אמאנו, כשהלפון צילצל. מנהל קירקס-טוקיו, אשימוטו, היה על הקו. אחת מתשע הרקדניות הקבועות של הקירקס חלתה ערב צאתו של הקירקס לישראל ולאירופה. אשימוטו הת' עניין אצל ידידו אם הוא מכיר איזו מחלי' פה. "אני", אמרה ג'ון לאמאנו הנדהם.

★ ★ ★

קימונו בארץ דובר

היא החליטה בו במקום שזהו הפית' רון הדרוש לה: לנטוש את עולמה, לת' אחר קצת בעולם זר. אם משהו עשוי להוציא אותה מדיכאונה — זה הדבר. אמאנו קפץ עד התיקרה: "זו לא היתה

נהגת-המשאית שהפכה למשוררת

חייבים לראות אור. רות מיאנה בתחילה, ככל אמן מתחיל, חשה התקשרות נפשית עמוקה ליצירתה, ואי-נוחות מפני הצורך לשטוח את מחשבותיה האינטימיות לעיני זרים. לבסוף השתכנעה, כשהידיד העקשן הניח לפניו צ'ק בלנקו חתום, הודיע לה שהוא מלווה לה את מימון הוצאת הספר עד ליום בו תוכל, או תרצה, להחזיר את' ההלוואה.

הצנחנית לשעבר זינקה לתוך העניין בי' מלוא המרץ. היא החליטה להראות בסיפרה את העולם גם מנקודת-ראות שונה משלה, כללה בו את ציורי בתה השמונה, ה' מביעים, כדרכם של ציורי-ילדים, ראיית-עור' לם אופיינית ומיוחדת.

את החומר הביאה רות במרידיה לבית הספר לדפוס עמל, ועמדה שם והשגיחה על הדפסתו של כל דף. משהושלמה ההדפסה, נטלה את הספר והחלה מפיצה אותו — שוב במרידיה — בכסית, לפני הצגות-תיאטרון, בין קברים. היא התפלחה איתו לתוך ירד' הספרים בירושלים — על אף שלא היה לה שם ביתן — ושלחה אותו לקיבוצים ברחבי הארץ. בקיצור, רות דורון הפכה להוצאת-ספרים שלמה מהלכת על שתיים — וגילתה, שמבין כל הדברים בהם עסקה עד היום, זהו הקשה מכולם. "מילא לכתוב שירה — או שנה בא לך, או שלא", הפטירה בחיור' עייף, "אבל למכור ספר-שירה בישראל? יר' תר קל כבר לנהוג משאית של 20 טון."

שלה: "לקחתי והפכתי אותו לתוהו-ובוהו מרוסק ומזועזע."

★ ★ ★

צ'ק בלנקו חתום

ה שירים הפכו לספר-שירה לאחר ש' הידיד ותקן קרא אותם, החליט שהם

רות דורון

ענינים, מאת רות דורון.

א יך הופכת נהגת-משאית למשוררת? פשוט מאוד: זה בא לה.

לרות דורון זה בא ערב אחד, בימי ה' כוננות לפני מלחמת ששת-הימים. היא כבר לא היתה נהגת-משאית. בת קיבוץ גבעה — שהסיקה ב-30 שנותיה להיות צנחנית, נהגת-משאית, שחקנית, דוגמנית, ומדיים ספיריטואליסטי — עבדה, באותם ימי מאי-1967, כמלצרית בקפה אירופו בתל-אביב: "זה היה בכוננות", היא נזכרת. "תל' אביב היתה ריקה, הקפה היה ריק, לא היו קליינטים. על השולחן דלק נר, שתיית ויס' קי, והייתי מדוכאה לאללה ומלאת-טרונות על אלהים על שהוא עושה מלחמות. כך כתבתי את השיר עידן-הדין."

"לא היה זה השיר הראשון שלי. כתבתי כבר שירים רבים. אבל הם היו שירים סתם. כל שיר הביע משהו — התחיל ו' נמר, עידן-הדין היה ראשון בקבוצת ש' רים, שיחה היוו, כשגמרתי לכתוב אותם, הסתבלות אחת מגובשת — ולא עליוה כי יותר — על העולם."

אחרי-כך נסע החבר שלה, רמי ראובן, ל' חו"ל — ובעוגעיה כתבה את עידן-הגן: ואצבנות פסוקות יורדות

אל התשקות החבויות ומלטפות שיער נוצץ ומתאדה בחום אדום של תנויר ערוה...

היה רצון עד לאונן למול כל זה והיקוד היה עולה ומטפס עד לגרונות שנוקים פשוטים. שיר אחר בספרה הוא שיר-אהבה ישן